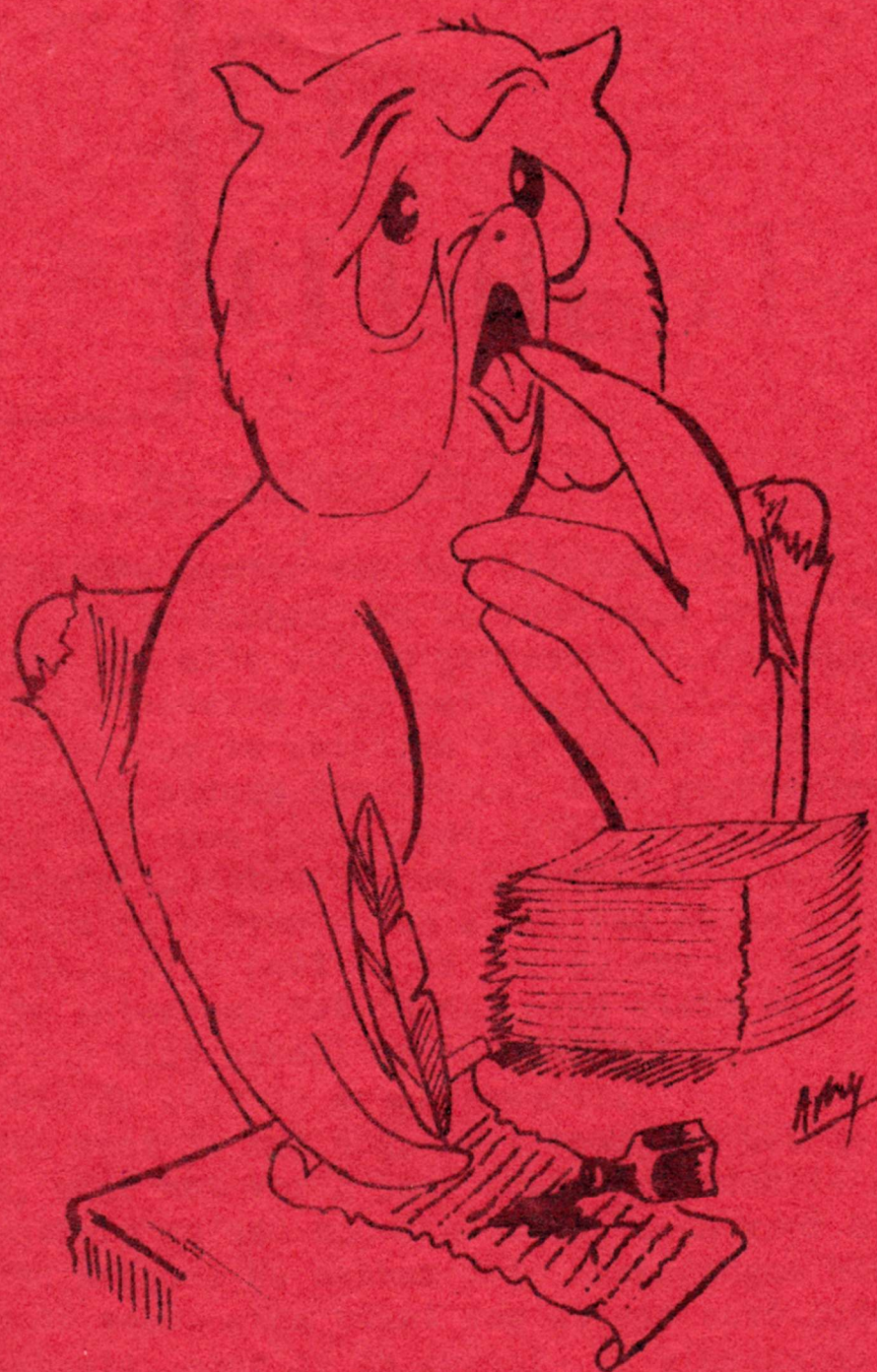
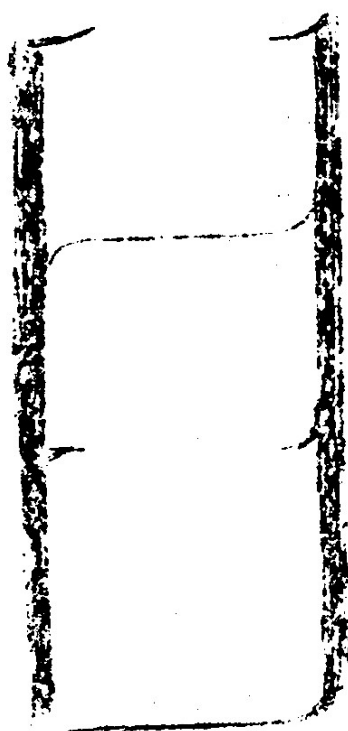

HET UILENEST

ET

UILENEST

Van de redaksie.

Dat het nieuwe nummer van het Uilenest zo snel tot stand gekomen is, is te danken aan de voor onze krant toch wel zeer; natuurlijk, met alle lof zij geprezen, vlotte wijze waarop van vele klassen wederom kopy ontvangen is.

Helaas weten nog te weinigen dat door de redaktie geen overgeschreven of elders overgenomen werk geaccepteerd kan worden zodat tot onze grote spijt enkele inzendingen op onze redaktietafel moesten blijven liggen. Alle zelfgeschreven stukken zijn en blijven nu en altijd van harte welkom.

En dan, ja.....is heel in de verte, aan de horizon een stipje te ontwaren. Het is nog maar klein en daarom is het gezicht nog niet geheel te onderscheiden.

Maar zoals je ziet is eraan gewerkt.

Misschien weet je het nog, niet meer, of heb je het nooit geweten, maar het vorig jaar heeft de redaktie getracht een nieuw ontwerp en een zonnodig nieuwe naam voor het Uilenest binnen te krijgen. We hebben drie inzendingen binnen gekregen! Op de voorp gina staat nog steeds onze oude trouwe uil afgebeeld, maar op de achter- en binnenzijde van het omslag staan de ingezonden ontwerpen voor zijn nieuwe gezicht. Achterin zul je een "stembiljet" vinden dat door ieder lid ingevuld kan worden met de getallen 1, 2, 3 en 4.

Nr. 1 is het oude omslag dat we eventueel nog kunnen handhaven tot een bevredigend ontwerp is ingestuurd.

Nr. 2 is een ontwerp voor de omslag, maar de naam blijft "Het Uilenest".

Nr. 3 is een ontwerp voor de schoolkrant, genaamd naar onze schoolvereniging, met als overtreffende trap: "Le plus est en vous".

Nr. 4, een ontwerp voor "H-C. Post".

Wel vermelden we nog dat de corspronkelijke ontwerpen niet afgedrukt konden worden, zodat de afwerking van het verkozen ontwerp belangrijk beter zal zijn als het in dit nummer is afgedrukt.

We hopen dat je voor één van hen voorkeur hebt, en dit laat blijken door het ingevulde biljet bij je klassevertegenwoordiger in te leveren.

De volgende keer is dan hopelijk het nieuwe frisse gelaat van ons schoolblad een feit geworden.

Zoals een ieder nu wel bekend zal zijn hebben twee redactieleden hun functie neergelgd. Wij betreuren dit ten zeerste, vooral daar in een, niet van de redactie afkomstig, stukje in het laatste Uilenest hun verdiensten tamelijk negatief afgeschilderd werden. Wat dit laatste betreft; niets is minder waar. Vele avonden (en nachten) hebben zij geploeterd en gezwoegd om het Uilenest bewoonbaar en leefbaar te maken, hetgeen vermoedelijk de auteur van dit stukje toch wel jammerlijk over het hoofd gezien scheen te hebben.

Nochtans zeggen wij hen onze oprechte dank toe voor hun jarenlange medewerking aan de schoolkrant en hopen wij desondanks te allen tijde op hun steun te mogen rekenen.

Ook moeten wij helaas meedelen dat in het vorige Uilenest een fout is geslopen. Het ingezonde stukje "Over moeren en bouten" was ondertekend met H.B. Hiervoor M.K.5A als rectificatie. Wij hopen hiermee de schrijver in zijn eer te hebben hersteld.

Voorts verklaren wij, als leerlingen-redactie geen verantwoording te kunnen afleggen voor het stukje van "Een inzitter" met als opschrift "Bittere armoede", daar dit volkomen buiten ons weten om in dit nummer van het Uilenest geplaatst is.

Redactie.

Van Sint naar Kind.

Nog zijn we bezig wat uit te blazen van de Klaas-vermoedenissen of de ganzen worden al bijna weer geslacht voor de volgende orgie. Nog peuteren we de laatste marsepein tussen onze, toch reeds zo geteisterde, kiezen weg of de bakkers buigen hun geplaagde ruggen over kransen en stollen.

Van stoomboot naar stal, van Sint naar Kind.

Waarom kwam God eigenlijk als kind naar ons toe? Waarom niet als een stralende koning of, zo dit wat weerstanden mocht oproepen, als een groot politicus of een begenadigd kunstenaar. De Duitse schrijver Herbert Kuhn vertelt een jeugderinnering, die een duidelijk antwoord geeft op deze vraag. In zijn kinderjaren hadden een paar merels een nest gebouwd onder het dak van zijn ouderlijk huis. Daar broedden zij hun eitjes uit. En toen de jonge vogels probeerden te vliegen vielen ze vaak in de tuin en waren dan een makkelijke prooi voor de katten. Eens probeerde Herbert de vogels te helpen door een gevallen vogel snel op te rapen en met behulp van een ladder terug naar het nest te brengen. De gevolgen waren fataal voor het jonge gezin.

Zodra Herbert zich aan de vogels vertoonde brak er zo'n paniek uit, dat ze alle uit het nest fladderden en opnieuw een smakelijk hapje waren voor de katten. Ontdaan liep Herbert naar zijn moeder en zei: "Wat een verschrikkelijk domme vogels". Maar zijn moeder zei: "Jij bent nog veel dommer, want je had moeten begrijpen dat die beesten zich dood schrokken van dat grote jongenshoofd, dat daar opeens boven hun nestje verscheen". "Wat had ik dan moeten doen?" "Je had jezelf in een merel moeten veranderen, dan waren ze niet geschrokken". "Dat kan toch geen mens" zei Herbert, "wie kan zich nu in een merel veranderen?" "Je hebt gelijk" zei zijn moeder, "dat kan geen mens".

Dat kan alleen God. Dat deed alleen God en bespaarde de mensheid een doodschrik. Dat blijkt uit het Kerstverhaal. De herders vreesden met grote vrees voor het Goddelijk licht en de Goddelijke stem. Maar naar het kind gingen ze onbevangen. Wij ook? Wij ook! Een grandioze liefde bracht een grandioze oplossing voor onze eenzaamheid. Een kind kan iedereen accepteren, dat is rein, dat is geweldloos, dat is zuiver, dat is schuldeloos, dat is.....God.

Ik wens jullie allen en je ouders een goede Kerst! C.A.S.

Foto-archief.

Er worden per jaar -en jarenlang- verscheidene foto's in en om de school gemaakt. Veel van deze foto's verdwijnen in een vergeetboek. Dat is jammer.

Nu is het de bedoeling dat er in het schoolarchief een foto-afdeling komt. De school zal graag tegen een redelijke vergoeding goede foto's overnemen, die betrekking hebben op het schoolleven, of wat ermee in verband staat (excursies, kampweken, sportdagen enz.). Ook foto's (of negatieven) uit voorbije jaren zijn van harte welkom!

In verband hiermee is het belangrijk de vijfde-klassers erop te wijzen, dat klas VB (1965-1966) ons gestimuleerd heeft tot het vormen van een foto-archief en er ook daadwerkelijk aan heeft meegewerkt door op de laatste dag van het mondeling eindexamen de school een album aan te bieden met vele foto's.

Een groots idee, dat navolging verdient, dat verdient traditie te worden!

Behalve leerlingen, zullen er misschien ouders of oud-leerlingen zijn, die "iets hebben aan te bieden".

Van harte aanbevolen!

J.Lubbers.

Reaktie.

In het laatste Uilenest verscheen een stuk onder het motto "Bittere armoede". De auteur, over wiens identiteit wij maar, met een "suiker-zoete" glimlach op de lippen, zullen zwijgen, bewees in dit artikel dat hij zijn pseudoniem "een inzitter" ten onrechte gebruikte. Aanleiding tot dit artikel was de wel- of niet publicatie van het z.g. "Witte scholenplan". Een plan dat door ons, als toenmalige redactieleden, ook onmiddellijk werd beschouwd als een lachwekkend produkt van verwrongen puberfantasieën, dat ook persé niet zonder commentaar en zonedig schrappingen van onze kant geplaatst zou worden.

Dat wij tot publikatie over wilden gaan zit hem dan ook niet in onze verrukking van deze "puberteitsstuipen", maar in het feit dat door dit toch wel min of meer "provocerende" artikel ons schoolblad de kans kreeg eindelijk eens wat meer te gaan betekenen dan een gezapig Betuws streekblaadje. Bovendien gaat het "Witte scholenplan" over de schoolgemeenschap, dus gaat het ook ons aan. Volgens ons is "pronken" met een overgenomen stuk waarop wij tegelijkertijd kommentaar hebben gegeven onmogelijk. Of het nu wel of niet "grauwe en kleurloze veren"betreft zouden wij dan door de lezers laten beoordelen. Wij vinden het plaatsen van overgenomen stukken als "Duel" en "Humor in uniform" dan even grijs en kleurloos.

Na lang wikken en wegen kwam de censuurraad, bestaande uit een gedeelte van het lerarenkorps en de direktor tot de konklusie dat niet tot plaatsing van het bewuste stuk kon worden overgegaan. De "zitter" noemde o.a. als motief voor niet plaatsing: angst dat tere kinderzieltjes van lagere klassers blijvende beschadigingen zouden oplopen. Het werkelijk hoofdmotief van genoemde censuurraad was de vrees het met de ouders aan de stok te krijgen.

De reden van ons aftreden was dan ook de dermate grote censuurdruk op het Uilenest dat er van enige redaktionele zelfstandigheid geen sprake meer was.

Welterusten, hazehartige censuristen!

Welterusten, blank-gezielde lagere klassers!

Welterusten, brave ouders!

Pieter Pot/Menso van Meeteren.

Parabel van de ezel.

Er was eens een boer die op een ezel gezeten ter markt toog, terwijl zijn zoon naast hem liep. Toen zij een eind weegs waren, passeerden zij een man die hun toeriep:

"Boer, wat zit gij op die ezel, terwijl dat kind lopen moet".

En de boer ging lopen en het kind zat op de ezel.

Toen zij wederom een eind weegs gegaan waren passeerden zij een man die hun toeriep: "Kind wat zit gij op die ezel terwijl uw vader lopen moet". En de boer ging achter zijn zoon op de ezel zitten. Toen zij een eind weegs gegaan waren passeerden ze een man die hun toeriep: "Wat zit gij

beiden op die ezel en het beest buigt door!" En de boer en zijn zoon liepen beiden naast de ezel. Toen zij aldus een eind weegs gegaan waren kwamen zij een man tegen die hun toeriep: "Wat loopt gij beiden naast die ezel; het beest is er toch voor om u te dragen". Nu werd de boer toornig omdat, wat hij deed, bij anderen nooit goed was.

L.S. VA.

"CONFLICT"

De wazige schelvisogen gleden van m'n hoofd naar m'n voeten en weer terug.

"Wâh môh jij hier?" vroeg hij.

Ik zweeg.

Mans' spierbundels en duidelijk vijandige houding schiepen een minder gunstig klimaat voor een vruchtbare discussie over wat ik wel en niet kwam doen; temeer daar ik niet inzag wat er verder te discussiëren viel over het feit dat ik op het punt stond een pilsje te gaan vatten in één van de vele kroegjes die het plaatsje telde.

"Je ken deur niet in" verklaarde hij.

Ik bleef zwijgen; uiteindelijk was het waar wat hij zei. Zolang hij als een zcutzak in de deuropening bleef hangen kon ik er inderdaad niet in, en bleef het pilsje een illusie. Ik realiseerde me dat dit wel eens een langdurig zaakje kon word 1 waarbij vooral tact en geduld de boven- toon zouden gaan voeren. En ik besloot daarom m'n halsstarrige obstakel in z'n eigen jargon toe te spreken en me in zijn denkwereld, zo die al aanwezig mocht zijn, te verplaatsen; iets wat op school bij menige frik al z'n vruchten had afgeworpen

"Hâ je babbels", informeerde ik, er wel zorg voor dragend dat in geval de situatie precair mocht worden, niets een snelle aftocht zou kunnen verhinderen.

Even keek hij le aan op de manier van iemand die na jarenlang verblijf in het buitenland een landgenoot tegen het lijf loopt, maar ik had slechts een schijnoverwinning behaald. Z'n ogen kregen weer dezelfde nukkige glans als voor m'n strategische opmerking.

"Je komp d'r niet in", zei hij, en haalde omslachtig een verfrommeld pakje inférieure sigaretten uit z'n zak. Het leek me raadzaam van taktiek te veranderen, specu-

lerend op een bij de man ongetwijfeld aanwezige drankzucht; doch ook m'n vriendelijke aanbod of hij een pilsje van me wilde drinken werd beantwoord met een grom die geen twijfel overliet aan z'n gevoelens ten opzichte van mij. Het glaasje pils dat ze daar binnen ongetwijfeld nog voor me in het vat hadden zitten nam in m'n verbeelding allengs de vormen aan van de stereotiepe schat uit ridderromans, bewaakt door een eveneens afgezaagde, maar daarom nog niet minder hinderlijke, draak.

Ik gordde m'n inmiddels wat afgestompte zwaard der overredingskunst wat steviger aan en ging over tot de volgende aanval: "Beste man, dit is een openbare, let wel openbare, gelegenheid, waar een ieder die daar behoefte toe voelt z'n dorst kan lessen, en waar....."

Verder kwam ik niet; het sujet stak één van z'n hammen uit, en greep me bij m'n stropdas. Terwijl hij bedaard z'n andere vuist naar achteren bracht zei hij met, als ik het me wel herinner, iets van weemoed in z'n stem:

"Altijdmotteze-ûtbeterwete".

Toen ik weer bijkwam was de zuster van het Leger des Heils juist bezig aan het bovenste knoopje van m'n overhemd. Ik kwam langzaam overeind, klopte m'n kleren af, en had nog net tegenwoordigheid van geest genoeg de laatste aflevering van de strijdkreet te accepteren die mij in de handen werd gedrukt.

Terwijl ik wegstrompelde meende ik nog een "arme knul; zo jong en nu al....." op te vangen van de Leger des Heils-zuster tegen wat verveeld-geïnteresseerde omstanders.

Pipo.

The Match.

(Engels wat ook de eerste-klassers kunnen begrijpen).

Yesterday we went to the football-veld,
Where too-and-twenty players were opgesteld.
The midden-for trapped of the ball,
He slingered his pote and made a fall.
Then the ball huppled to the side,
So that we all together cried:

Don't go standing underste boven,
 For they will you a goaltje stoven;
 Stake there then something for,
 A stocky, or such a thing more.
 Then he went with very great spood,
 To the other goal, with the ball on his foot.
 He pingeled the ball under in the hook,
 And the keeper made a sprong as a snook.
 That keeper rolles after in the net,
 And the rest of the players looked very upset.
 But the Back took the ball in his hands,
 So the arbiter wistled himself lens.
 Then the half went quickly to the dool,
 And laid the ball on the stip very cool.
 He skut it without blicken or blozen,
 So that his club came sitting on rosen.
 His friends flew him happy on his neck
 And so he landed on his back.
 When the arbiter has for the last time floten,
 We all hacked him into six moten.
 And this was the end of the duel.

F.S.VB.

Welkom thuis.

Het is winter en het is zeer koud buiten, Daarom zit ik
 voor het open haardvuur te schrijven. Het is een gelief-
 koosde bezigheid van mij, maar door de drukke werkkring
 die mij dagelijks bezighoudt, wordt de zo tijdrovende hobby
 in een klein hoekje van de week sâamgedrukt.
 Ik doe het graag, zoals gezegd, vooral op avonden als de-
 ze, als de ijzige wind die over de vlakte snijdt, elk le-
 vend wezen tart, elk levend wezen laat huiveren en mee-
 leven in de wreedheid van de winter. Van hier vandaan
 hoort men wolven; een droefgeestig gehuil als van een
 verre sirene. Ik huiver. Toch is het hier warm z. voor
 het lekkende vuur dat toch zo'n verschillend karakter
 met zich draagt als het koude licht van de maan dat in
 brede banen mijn vertrek binnen komt. Toch is het hier
 behaaglijk met naast mij de whisky dat mij buiten mijn schrijf-
 werk van binnen warm houdt.

Maar ook nu is het weer dat ik aan het vreselijk verhaal herinnerd word dat ik enige dagen geleden vernam. Het was een afschuwelijke geschiedenis die bij mij een gevoel deed opkomen dat sterk overeen kwam met de krankzinnigheid die mij overviel toen men mij vertelde dat mijn lieve vrouw verongelukt was. Ja, om precies te zijn is het nu twee dagen geleden dat ik de dokter op bezoek had vanwege mijn zwakke hart, wat trouwens de laatste tijd zeer veel pijn doet.

Hij vertelde het mij, daar vlak tegenover mij; op dat bankje, met zijn tas voor zijn voeten. Hij stopte zijn pijp toen hij zei: "Ik was even bij Evans op bezoek, gewoon evenals u ook voor zijn zwakke hart, en wilde weer opstappen, daar ik mijn vrouw beloofd had niet al te laat weerom te keren, toen hij mij zei: -Dokter, zoudt u mij een groot plezier willen doen en nog even blijven. Het is bijna tien uur .-

-Hoezo? vroeg ik verbaasd-het zou juist gezien dit late tijdstip een goede reden zijn huis te keren .-

-U gelooft het niet, ik neem het u niet kwalijk. U verklaart mij voor gek, ik ben het ook, maar u zult het zelf zien.- Ik trok lichtelijk met de wenkbrauwen.

-U zult het zelf zien, om tien uur komt mijn vrouw mij opzoeken. U zult zeggen dat ik gek ben, want ze is dood, maar u zult het zelf zien wanneer u even wacht. Dan zult u het zelf zien.-

Evans was zichtbaar zenuwachtig."

Hier stopte mijn dokter even om zijn pijp aan te steken.

"Nu moet u weten," zei hij "dat Evans echtgenote het slachtoffer was geweest van zijn eigen roekeloze rijwijze. Hij heeft lang bewusteloos gelegen en toen wij het hem moesten vertellen vreesden wij ook voor zijn leven. Het was een ontzettende schok voor hem."

Toen de dokter dit verteld had kreeg ik eveneens een schok en dacht aan mijn lieve vrouw.

"Zij was zeer knap en bovenal zeer lief. Dit verhoogde het contrast met haar zusje, want ze was een onderdeel van een tweeling, die ook al uiterlijk het precieze evenbeeld, innerlijk zozeer van haar verschilde dat elkeen zich hierover in hoge mate verwonderde. Want haar zuster was een feeke, wreed en een kenau. Het is helemaal uitgezocht; zij was van mening dat haar zwager, Evans dus, gestraft moest worden omdat hij zijn vrouw Julia vermoord had! Nu was in haar verderfelijke brein opgekomen, hem te straffen door misbruik te maken van

haar gelijkenis met Julia. Op deze wijze was zij erin geslaagd Evans iedere zondagavond om tien uur een stap dichterbij de dood te brengen. Ontzettend moeten zijn hartkloppingen geweest zijn wanneer om die tijd een vrolijk getrippel van hakjes op de holle tegelvloer in de gang de komst van "zijn vrouw" aankondigde. Zeer langzaam ging dan de deur open en verscheen het lachende hoofd van Julia die dan na een geheimzinnig lachje en een "dag schat" de deur weer achter haar sloot om dan weer vrolijk trippelend spoorloos te verdwijnen.

Evans, die geheel niet in geestesverschijningen geloofde, had de mogelijkheid niet uitgesloten dat het de zuster van Julia zou kunnen zijn en was de eerste maal als een bliksem achter zijn bureau vandaan gekomen en had de achtervolging ingezet met als gevolg dat alle lichten in huis uitgingen en zijn vrouw akelig lachend, dat precies als de lach van een duivel in de donkere kille gang weerklonk, met een helder wit licht zijn huis uit vluchtte. Evans was min of meer verbouwereerd; hij voelde zich sterk in de maling genomen. De volgende keren had hij de grendels op de deuren geschoven en vol verwachting achter de voordeur gewacht, toen plotseling een rauwe kreet als "laat mij binnen" had geklonken, vlak bij. Dit bezorgde hem kippevel; dat was de stem van zijn vrouw en vlug schoof hij de grendels weg. Daar lag ze in de stromende verwaaide regen, stinkend met het zwaar verminkte hoofd op de stoep. De deur sloeg wild tegen de muur en door de herfststorm dwarrelden de grote bruine kastanjebladeren als kleine handen met dikke vergeelbruinde vingers, als natte vieze vleermuizen de gang in.

Evans was kapot. Later bleek dat ze haar uit haar graf opgegraven hadden en Evans zelf kon niet veel meer hebben, hij had een lichte beroerte gehad. De week daarop belde hij zijn zwager op die bijna honderd kilometer van zijn woning verwijderd in een landhuis woonde, deze praatte heel onderhoudend met hem toen opeens het koude zweet weer uitbrak toen hij op de gang trippelhakjes hoorde. Hij legde de hoorn op de haak en wachtte weer doodsblijk de komst van "zijn vrouw" af. Deze verdween na enkele griezelige

kreten en Evans verloor het bewustzijn; de spanningen waren te groot geweest. Hij had een zware beroerte en dat was de reden waarom ik me bij Evans bevond. Van dit alles wist ik tevoren natuurlijk niets; hij had het altijd voor zich gehouden; hij was bang dat men hem voor gek zou verklaren, ook al omdat men hem eens eerder opgenomen had. Nu hield hij het niet langer uit en vertelde alles.

Ineens hield hij op. Achter mij hoorde ik voetstappen van vrouwenschoenen. Evans zag grimmig, spierwit. De klink werd opgelicht, ik hoorde het, maar ik zag alleen het gezicht van de man die tegenover mij zat, hij lachte als een waanzinnige. Hij had koolzwarte ogen die gewoonlijk blauw waren maar die nu lichtten als vuurstenen. Zijn mondhoeken en neusvleugels trilden, zijn rimpels verstrakten en hij spuwde speeksel als schuimvlokken. Zijn stotende en gillende schorre keelgeluiden vulden het vertrek, evenals overigens het gedoodkerm van zijn vrouw en het gestamp van zijn dolgeworden voeten. Nog eenmaal schudde hij heftig met zijn hele lichaam, toen was het, behalve het gieren van de wind langs de schoorsteen, doodstil. Ik stond op en draaide mij om. Daar op de grond lagen twee lijken. Eén stinkend, half verrot, bevuild met donkerbruine kastanjebladeren, een ander waar het bloed overvloedig uit een grote wond in de keel vloeide. De lijken vertoonden uiterlijk voor zover nog te zien was overeenkomst.

Ik walgde; er hing een misselijke geur van rottend vlees, en holde zo vlug ik kon het huis uit, drie lijken achter mij latend."

Hier hield de arts op en staarde somber in het vuur.

Kan men begrijpen dat mij dit zeer aangreep, in aanmerking genomen dat door mijn schuld mijn eigen lieve vrouw om het leven kwam. Want was ik het niet die haar aanspoorde op reis te gaan toen haar gezichtje zulke vermoeide trekken vertoonde. Voelde ik mij niet net als Evans toen ik mijn zo zwaar verminkte vrouw moest identificeren? Heb ik haar niet vermoord? Berustte het maar op een misverstand. Wat zou Evans dat vaak gehoopt hebben.

Wanneer heb ik haar voor het laatst gezien?

Bij de trein. Toen hij vertrok was ze weg. Voorgoed.

Wat kan ik mij die eenzaamheid van Evans voorstellen!

Zijn bangheid toen hij de vrolijke trippelhakjes op de kille gangvloer hoorde. En die kartkloppingen, en dat die deur openging.....

Uit piëteit en uit eerbied voor de overledene gevoel ik mij genoopt enkele regels aan het manuscript toe te voegen.

Het was zeer koud en het vroege toen bij mij aangebeld werd en een doodsbleke vrouw mij om dringende hulp vroeg. Ze kwam net thuis van vakantie toen ze in de kamer haar man aantrof in waanzinnige toestand. Hij schuimbekte, stampte, schreeuwde luid; enkele ogenblikken later moet hij gestorven zijn. Zijn vrouw is in zorgwekkende toestand naar het ziekenhuis vervoerd.

De huisarts.

Habar.

Pureonzinzonderslot.

Hoe geestig zelfs een les over de spelling van onze moedertaal kan zijn, moge blijken uit het onderstaand verhaal, dat gebaseerd is op achttien zelfstandige naamwoorden, die geen enkel onderling verband hebben.

Voor gebruikers van het schoolboek "Alles over de spelling": genoemde woorden zijn te vinden op bladzijde 22, oefening 21.

Het café, waarin de revue was teruggekeerd, werd cadeau gedaan aan een heer in pyjama, die na het bekend maken hiervan terstond in een taxi naar een abonnee van het provinciaal dagblad ging.

Deze man, lid van de jury van de kerstprijsvraag, kwam uit een goed milieu. Zijn vader, die uitsluitend accu's repareerde, nam van pret een ski en gaf daarmee de baby van zijn vrouw zo'n mep, dat dit arme schepsel in een meeuwenkolonie terecht kwam.

De harmonie rukte aan, en begon vreselijk vals een symfonie te spelen, waardoor alle kano's op de rivier omsloegen.

Toch kreeg deze harmonie nog een prijs, en de trofee werd hel verlicht door het flitslicht van de fotografen; de lenzen klikten in successie. en

Een naderend filosoof klom op een statief om de gelukkige te bejubelen.

Doordat deze grijsaard van de driepoot afviel, werd het hele feest bedorven.

De kikker.

Gisteren had ik een even vluchtige als droeve ontmoeting. Het was in een klein café; zo'n café waar vertegenwoordigers hun lunch komen nuttigen. De koffie is er altijd klaar en nooit te drinken.

-Pardon, is deze plaats vrij?- Er bevond zich niemand op de bedoelde plaats, dus knikte ik bevestigend.

Het wezen dat de vraag gesteld had trok hieruit zijn conclusie en zette zich tegenover mij aan het tafeltje. Eerst schonk ik geen bijzondere aandacht aan hem. Ik merkte echter duidelijk hoe hij zat te popelen en ik voelde hoe hij steeds naar me keek.

Ik keek op -en hem aan- met de blik van de onderwijzer, die opkijkt naar het ongeduldig vingerwaaiend jongetje-dat-de-vraag-weet.

Dankbaar haakte hij hierop in.

-Ik ben een kikker-, zei hij gegeneerd.

Natuurlijk had ik dit al gemerkt. Mijn moeder leerde mij echter al vroeg, dat ik kaalhoofdigen, mensen met grote neuzen en kleurlingen niet mocht nawijzen, omdat dit net zulke mensen zijn als iedereen. Sindsdien verwonder ik me niet meer over een kikker. Tenslotte zijn kikvorsen nogal kaal en bovendien groen. Het feit dat zijn verschijning mij onbewogen liet, stelde hem gerust.

-Gorgel is de naam-, zei hij. Nadat ook ik me had voorgesteld, begon hij uitgebreid zijn levensloop te vertellen.

Ook vernam ik dat het een verre oudbom was geweest, die destijds aan een koperen haak over een balkonleuning werd opgehangen en hiermee een offer bracht voor de wetenschap. Ik herinnerde mij plotseling weer de expressionistische visie die de natuurkundeleraar op het bord hierop gaf. Voorts vertelde hij hoe zijn familie vluchtte uit Frankrijk

omdat reeds menig familielid was geëerd met een spijskaart als zerk en het 'spécialité de la maison' als epitaaf. Geduldig hoorde ik zijn ellende aan.

Af en toe bibberde hij hevig. Zijn vorsenogen keken mij vorsend aan. Hij voelde zich blijkbaar toch niet op zijn gemak.

-Kijk-, zei hij, terwijl hij nerveus glimlachte, -dit heb ik overgehouden van het slagveld-. Hij lichtte behendig zijn linker oog uit de kas.

-Van glas- zei hij. Het achtergebleven oog keek me daarbij vol vervoering aan. Als een kleine onschuldige, doch lugubere cycloop zat hij daar voor me.

Zorgvuldig bracht hij het oog weer op z'n plaats.

Het viel me op dat Gorgel steeds zenuwachtiger werd.

Hij begon zichzelf gerust te stellen, door wat retorische vraagjes naar me te mompelen.

Ik dacht hem beter even alleen te laten, dus retireerde ik me even.

Na enige ogenblikken kom ik terug.

Hij is weg.

Zijn glazen oog draait als het balletje van een roulette in de asbak rond. Achter de garderobe zie ik twee lange rode benen verdwijnen.

Gorgel. Hij geloofde niet meer in de ooievaar.

H.v.d.P.

Het witrodepoten-plan.

Het gebeurde in mei, het was heerlijk weer, de zon scheen.

Ik lag met mijn soortgenootjes zachtjes te dommelen.

Plotseling hoorde ik door de microfoon mijn nummer afroepen: 10758931, opstaan en aantreden, kauwgom eten, veiligheidsriemen vastmaken.

Nou, en daar gingen we. Het was een meesterlijke tocht.

Ik ben nog steeds blij dat ik niet met zo'n benauwde rooie kool gekomen ben, zo'n stinkding.

Nee, 't was heerlijk, die bries van z'n vleugels, en dat uitzicht, ook geweldig.

Onderweg zijn we een paar keer aangestoken, nou ja, aangestoken, ingestonken doet het beter, met er er natuurlijk

voor. Hij lustte er wel eentje, twee, drie..... eentjes. Maar ja, wat wil je, soort zoekt soort. Een keer was het zo erg dat ik met mijn armen en benen bij moest vliegen, wilde ik tenminste geen Duitser worden. Niet dat daar iets op tegen is, maar ik zag al die rock, dat puin, 't was een troep. Niet dat ik niet van troep hou hoor, nee, ik doe ook de wiskundekant. Maar dank zij mijn grote oplettendheid toentertijd, kan ik iets zeer gewichtigs verklaren.

Verklaring: Ware het dusdanig geweest, dadde ik, nummer 10758931, noodlot Zetten, gevlogen januari een tijd geleden, mij in den maanden september en oktober, in den zelfden mate overgegeven hadde aan den drank zoals mijn gevederde vlieger, hatte, nicht hier, aber zu Hause, Heimat, wissen sie wohl, dieses Gesgriefft nicht gestehen, nein ich hatte es nicht poebliseren doerfen, wiewohl ich 's auf die befehlen die befehlen sind hatte kunnen werfen.

Kertom, ik was Duitser geworden, Duitser worden is dus de dronkelap uithangen bij het worden, het reizen voor niets. Moge ik hieruit concluderen dat vanwege bovengenoemde stellingen de Duitsers gemutlich sind, dat ze andere buiken hebben en Jungen die bald wieder kommen sollen??

Moge ik uit iets bovenergenoemdes tevens concluderen dat een Hollander van alles wat heeft, en dat iemand, die op een dergelijke reis geen druppel drinkt, die dus altoos zal kunnen bijvliegen, Holland links zal laten liggen en een Eskimo zal worden? Een Eskimo is dus een angstaanjagend nuchter mens, ijskoud.

Einde der verklaringen, vervolg van het verhaal, dan heb je tenminste alles bij elkaar.

Het was intussen herfst geworden en toen kwam die kou, een kou, verschrikkelijk en ik was er helemaal niet op gekleed nee, helemaal niet. Nou, en hij had het ook koud, dus een inwendig vuur, voer ons beiden. Ik brandde redelijk wel, maar hij had een kwade dronk. Ik zal het nooit vergeten. We waren net opgestapt, hij sacherijnig en ik een en al lachwolk. In m'n overmoed trok ik, in verband met m'n Indiaanse neigingen, een bosje veren uit z'n lijf en toen was de boot aan. Een gevloek van boven, een paar vrije vallen en hij was de macht over z'n vleugels kwijt. Mijn stuurmacht zat voor het grootste deel in een of andere whiskyfles en het was gebeurd. Ik donderde naar beneden, wat trouwens met goedheid sporadisch

het geval is, een klap en daar lag ik.

Een stel mensen om me heen, in witte jassen met grote nagelscharen. Ze keken trouwens erg lief naar me, vooral die ene, ja, wat wil, een vrouw, ze pakte me en knuffelde me aan alle kanten. Ik schaamde me dood, wat moest die man er wel van denken. Maar toen kwam die ene druppel, ze legde me naast haar in bed. Die man stond op, pakte een boekje en zei dat hij me ging aangeven. Ik werd wit van woede, kon ik er wat aan doen?

Ik zag mezelf al zitten achter de tralies, geen gezicht. Het benauwdste was ik voor de bloedproef. Maar het liep allemaal goed af, ik kletste me er uit en ik mocht blijven. En nou ben ik ouder geworden, je hoort us wat, je leest us wat, maar geloven jullie nou echt in al die verzinsels van sexualiteit, witte scholen- en wijvenplannen, pillen, niespoeiers en al die rommel?

Nee, je moet je niet schamen, vertel het je kinderen openhartig, noem het bij z'n naam, een troost, 't is ook wit, 't heeft tenminste poten, een snavel en twee ogen en er zit een heleboel in.

+ Gert Timmerman is een uitzondering.

F.v.E.

We betwifelen, of de auteur, door de plotselinge val in dit stukje beschreven "ze wel alle zeven" op een rijtje heeft (had) staan....., maar -wie weet- stottert hier een genie?

Redaktie.

Uitslag van de grandioze toto-wedstrijd.

Woensdag 14 december om 1.50 uur werd de inschrijving voor toto nr. 2 afgesloten.

De totale inzet bedroeg f15,65.

Zes mededingers bleken de juiste uitslag geraden te hebben, zodat het bedrag tussen hen verdeeld moest worden.

Hieronder volgen de winnaars:

Drs.C.A.Suiker.

Dhr.Streefland.

Cor Koornstra.

Dirk Boudewijn van Lynden.

Kees van Rijn.

Menno van de Garde.

De toto-commissie was zeer tevreden over het aantal deelnemers (75) dat ingeschreven had.

We rekenen er vast op dat bij de volgende wedstrijd van AJAX het dubbele aantal bereikt zal worden.

De toto-commissie.

Huwelijkskandidaten.

Vrijdag 16 december was het dan zover.

"De Grote Avond". Matthieu Konings (met open jasje) had het er ook al over in zijn grotendeels onverstaanbaar welkomstwoord. Willem Berkhemer ook al, maar hij wel verstaanbaar met enige Poolse grapjens. De goed bezette zaal zag er wel wat in en wilde best lachen. Wel, dat kon men daarna gelukkig ook nog vele malen en zeer uitbundig. De show werd zonder meer gestolen door een oud vies mannetje, dat onbeschrijfelijk komische moeilijkheden kreeg met zijn aangeplakte snor, die aan één kant weigerde op zijn plaats te blijven, zodat er plotseling een soort staartje voor zijn bibberende mond bungelde. Energieke pogingen van de acteur de schade te herstellen bleven gelukkig zonder resultaat, zodat de zaal snikkend en gierend het volgende bedrijf in ging.

Trouwens, er viel die avond nog veel meer te genieten.

Een vaak zeer geestige tekst werd verdienstelijk puntig gebracht.

Het geheel droeg het stempel van noeste vlijt en langdurige voorbereiding.

Wat de acteurs-kwaliteiten betreft verrastte zeer beslist de huwelijksbemiddelaars, met een goede mimiek en een zeer duidelijke dictie.

Terecht sprak de heer Meyer, voorzitter van het Schoolbestuur, zeer lovende woorden tot regisseur en ALLE medespe-
lers.

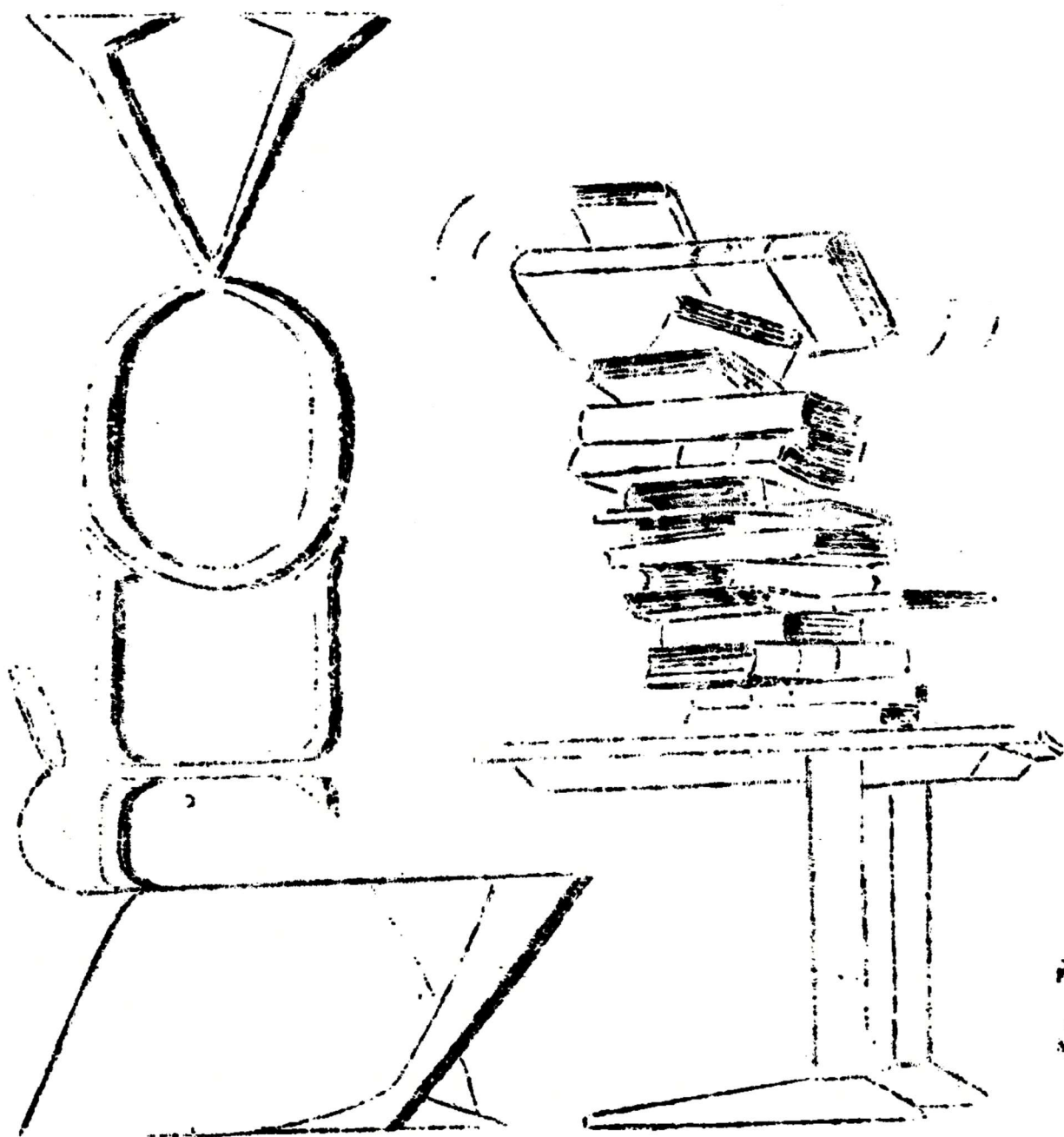
Opmerkelijk daarna was de redelijke danslustigheid van de aanwezige docenten. Dit was wel eens minder. Wellicht komt dit op rekening van het Rijnland quintet, dat inderdaad bijzonder plezierig musiceerde.

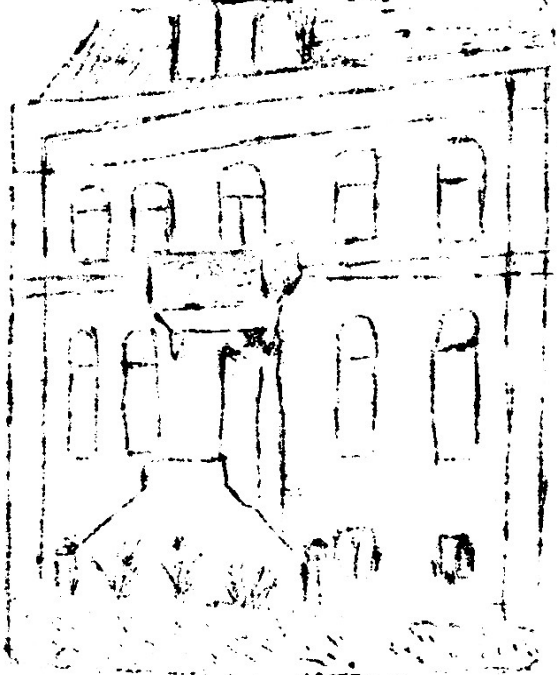
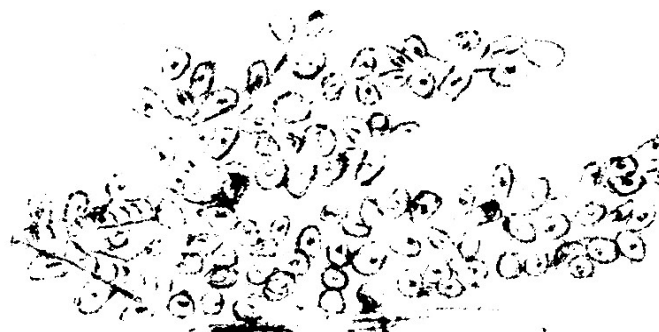
Alles bij elkaar een goed geslaagde "Grote Avond".

Een bijzitter.

BB

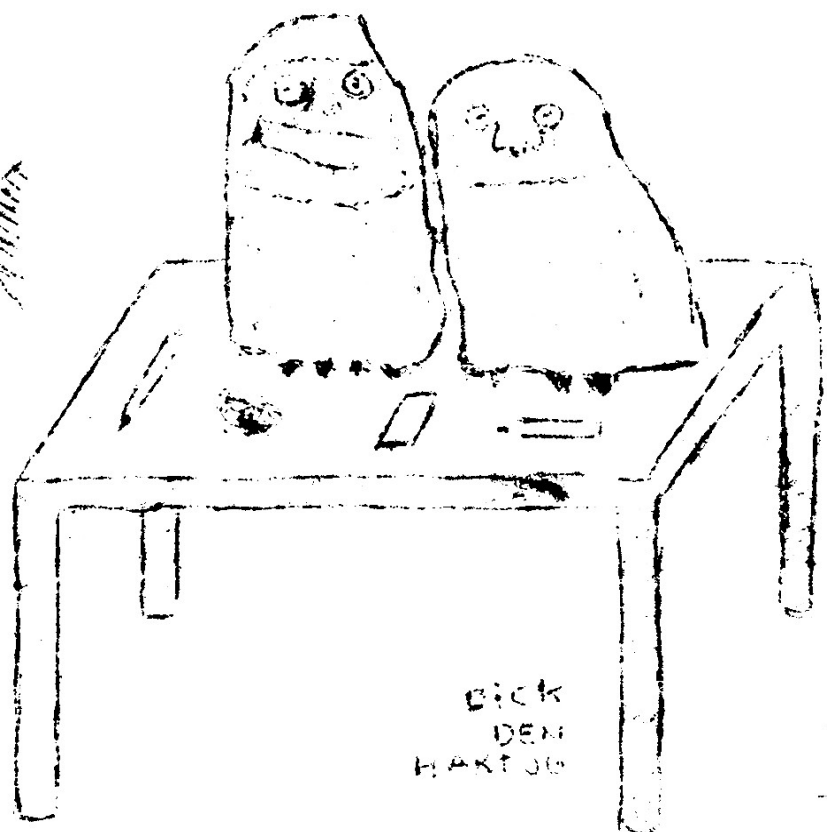
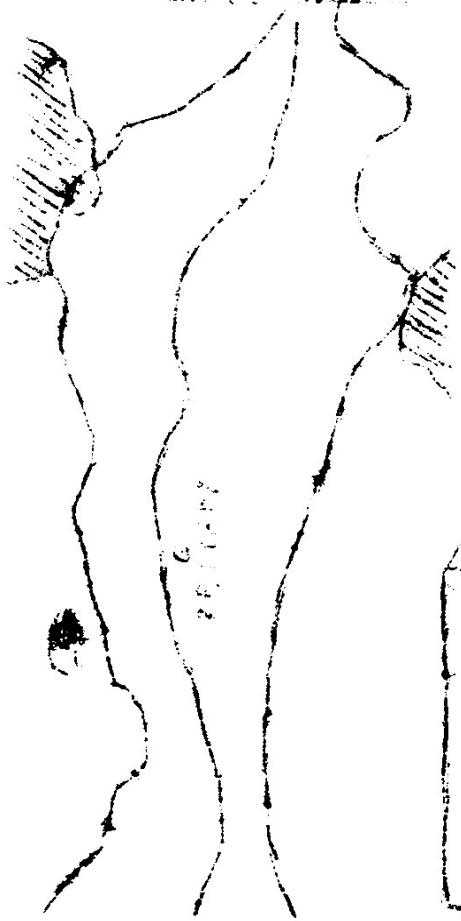
plus est en

REH

THE
Z
L
S

BICK
DEN
HAKTOR

Wij stemmen

voor een

nieuwe voorkant

van ons schoolblad!!

IK STEM VOOR:

ontwerp nr.

Naam:

Klas:

OFFICIEEL ORGAAN VAN
HET HEEDRING COLLEGE
TE ZETTEN

HC-POST

P

O

S

T